

Istentisztelet 2021. szeptember 19.

Fohász: *Hallgasd meg szavamat reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak. Istenem, te nem leled örömöd a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz. Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt. Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az Úr. De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged. **Ámen** (Zs 5,4-8)*

Gyülekező ének: 5,1-3 – *Úr Isten, az én imádságom...*

Fennálló ének: 103,1 – *Áldjad lelkem, Uradat, Istenedet...*

Fő ének: 425. dicséret – *Ó, Ábrahám Ura, hadd áldjuk szent neved...*

Lekció: Gal 3,6-18 – Ábrahám a hit példája

[6](#) Így van megírva: „Ábrahám hitt Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.” [7](#) Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai. [8](#) Mivel pedig előre látta az Írás, hogy Isten a népeket hit által igazítja meg, előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak: „Általad nyer áldást a föld minden népe.” [9](#) Eszerint a hitből valók nyernek áldást a hívő Ábráhámmal. [10](#) Mert a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: „Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni.” [11](#) Az pedig nyilvánvaló, hogy törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, mert „az igaz ember hitből fog élni”. [12](#) A törvény pedig nem hitből van, hanem „aki cselekszi, az fog élni általa”. [13](#) Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ” –, [14](#) azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a népeké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk. [15](#) Testvéreim, emberi módon szólok: a megerősített végrendeletet, még ha emberé is, senki sem teheti érvénytelenné, vagy nem toldhatja meg. [16](#) Az ígéretek pedig Ábrahámnak adtak és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódodnak”, aki a Krisztus. [17](#) Ezt pedig így értem: azt a szövetséget, amelyet korábban megerősített Isten, a négyszázharminc esztendő múlva keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, vagyis ez nem törli el az ígéretet. [18](#) Mert ha a törvény alapján van az örökség, akkor már nem az ígéret alapján volna; Ábrahámnak viszont ígéret által ajándékozta azt Isten.

Imádkozzunk:

Szerető mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük, hogy színed elé járulhatunk és kereshetünk Téged ezen az alkalmon. Téged, aki mindenható vagy és örök szeretet. Ezért jó a múltó földi jót s minden vágyát elhagyni, és azt az üdvöt keresni, választani, amit kezed ad. Hisszük, hogy ma sem üres a kezed, ma is meg akarsz ajándékozni igéddel. Szeretnénk hívő szívvel fogadni legdrágább ajándékodat, az Úr Jézus Krisztust, akiben minden a miénk. Tapasztaltuk eddig is őrző oltalmad szeretetét, megerősítő jelenlétét, tekintetünket felemelő hívogatását. Hozzád emeljük azért szívünket, várjuk Lelked érintését, igéd üzenete munkálkodjon szívünkben. **Ámen**

Igehirdetés előtti ének: 295,1 – *Jézusom, ki árva lelkem megváltottad véreddel...*

Textus: Gal 3,11-14 – „Áldássá lett ott az átok...”

Az pedig nyilvánvaló, hogy törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, mert „az igaz ember hitből fog élni”. A törvény pedig nem hitből van, hanem „aki cselekszi, az fog élni általa”. Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ” –, azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a népeké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.

Kedves Testvéreim,

Pál apostol galáciai ellenfelei azt tanították az ottani gyülekezetekben, hogy a keresztyén ember a törvény előírásainak betartása nélkül nem élhet Istennek tetsző életet. Amikor a törvényről beszélünk, természetesen nem szűkítjük le azt a Tízparancsolatra, amely nem veszített érvényéből – hiszen az Istennel való szövetség megpecsételése volt, hanem a Tórára, Mózes 5 könyvére gondolunk, törvényekre, szabályokra, rendelkezésekre... A tévtanítók azt mondták, hogy a törvény betartása nélkül nincs üdvösség. Vagyis, mintha azt mondták volna: Nem elég, amit Krisztus tett, neked is hozzá kell tenned a magadét.

A galátákat, akik pogányokból lettek keresztyénekké, ez meglehetősen meglepettette. Nem is csoda, hiszen, ezek hallatán úgy látták, veszélyben van az üdvösségük. Ezzel jól lehetett érvelni és hatni rájuk, össze is zavarták őket rendesen. Az apostol szigorúan korholja őket amiatt, hogy az evangélium helyett, illetve mellett ilyen tanításokat elfogadtak, hiszen ezzel teljesen hiábavalóvá tették mindazt, amit az Úr Jézus Krisztus végzett el értük. Ezért is született ez a levél. Pál azt mondja: *„... ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.”* (2,21) Azért a levélnek egy jelentős részében foglalkozik ezzel a kérdéssel, hogy megértesse: a két utat – hit vagy cselekedetek által – nem lehet összekeverni, s közülük csak az egyik visz célba.

Gondolom, nemcsak a gyerekek, mi felnőttek is ismerjük az olyan rajzos fejtörőket, amikor el kell jutni egyik helyből a másikba úgy, hogy több út közül meg kell találni, melyik az az egy, ami a célba vezet. Aki már egyszer találkozott ilyen feladattal, az nem kezdi el a különféle utakat próbálgatni, hanem egyszerűen a másik oldalról, a cél felől indul el a megfejtésért. Legfeljebb utána aztán megnézi, miért nem jó a többi lehetőség, hol van az útzárlat. Azért mondtam ezt, mert valahogy így adja elénk Isten az egy helyes utat: Ő indult el a cél felől hozzánk, hogy nekünk ne kelljen keresgélni, útvesztőkben bolyongani, csak fogadjuk el azt az utat, amit Ő elkészített nekünk. Legfeljebb utána beláthatjuk, hogy nincs több helyes út. Így teszi ígéjében nyilvánvalóvá, hogy *„az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által”* (2,16).

Hit általi megigazulás – ez a reformáció egyik alaptétele. De mit jelent megigazulni? Nem is egészen pontos így a kifejezés, mert azt sugallja, hogy ebben az ember aktív cselekvő lehet: én vagyok az, aki megigazul, igazzá válik vagy igazzá teszi magát. Pedig inkább azt kellene mondanunk, hogy megigazíttatni, vagy megigazulttá lenni. Ez egy olyan folyamat, aktus, ami rólunk, de a mi közreműködésünk nélkül jelenti ki, hogy Isten igaznak nyilvánít. Mint egy bírósági

eljárás határozata, ítélete: Ez az ember nem bűnös. Ártatlan, tehát igaznak nyilvánítom. Ezt a kinyilatkoztatást nem lehet elérni származással, neveltetéssel, igyekezettel, akarással... Csak az Ő hozzánk lehajló kegyelme által. Mert „... **nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.**” (Rm 9,16)

Amikor Pál apostol a galatáknak ír ezekről, úgy hivatkozik az Ószövetségre, hogy azelőtt Saul rabbiként maga is vakon kereste a megigazulást a törvény cselekedetei által. Betartani és betartatni akarta, ami olyan vakbuzgóságot, elvakultságot, sőt könyörtelenséget is kiváltott belőle, hogy a végén nem történhetett más, mint Jézus által leállítva és megtérítve felismerte, hogy ez az út nem visz sehova, ez zsákutca. A megigazulás útját az Úr Jézus Krisztus nyitotta meg a számára is, amikor Őt Saul megismerte és hittel elfogadta. Hit által igazult meg, amikor elfogadta az Úr Jézusban hozzá is lehajló, neki is megbocsátó, rajta is könyörülő, őt is elfogadó kegyelmet. És már tudta, hogy nem a törvény által, hanem kegyelemből, hit által lett Isten megváltott gyermekévé.

A törvényt hirdetőkkel szemben a galatáknak Pál ezt az igazságot Ábrahám példáján mutatja be, akire úgy tekint a Szentírás is, hogy ő a hívők atyja. Tehát az, amit élénk élt, számunkra is követendő példa. Ugyanis az ószövetség és újszövetség egységét, összetartozását mi sem mutatja jobban, mint az, hogy a hit általi megigazulás ott van már Ábrahámmal kapcsolatban a Szentírásban, mégpedig sokkal korábban, mint hogy Isten adta népének a törvényt. Hallottuk az Ábrahámnak hirdetett evangéliumot: *„Általad nyer áldást a föld minden népe.” Eszerint a hitből valók nyernek áldást a hívő Ábrahámmal.*

Ábrahámnak áldást ígér az Úr, mégpedig úgy, hogy ezt az áldást rajta keresztül utódában kiterjeszti minden népre. Előbb van az ígéret, még az elhívásakor, és csak utóbb (1M 17-ben) kap utasítást a körülmetélésre nézve, amikor Isten megújítja az Ábrahámmal (egyoldalúan) megkötött kegyelmi szövetséget (1M 15). Maga a törvény pedig csak jóval később, a pusztai vándorlás során adatik a választott népnek (2M 20). A Sinai hegyen adott szövetség tehát sokkal későbbi, mint az ígéret. Az ígéretet azonban a törvény nem tette érvénytelenné, hanem az a szövetségben teljesebbé lett.

Ezért hivatkozhat Pál apostol a hit általi megigazulásra. Annak jelentősége óriási a pogány népek számára, akik nem ismerik a törvényt, mert ez azt jelenti, hogy ha hisznek Krisztusban, akkor Vele az Ábrahámnak adott áldást is befogadják az életükbe. És – leegyszerűsítve az alapigeként hallott néhány bibliai verset az áldásról és átokról –, azt kellene megértenünk, azt lenne jó megszívlelnünk, hogy ez az áldás az Úr Jézus Krisztusban lett és lehet a miénk. Ő **megszabadított minket a törvény átkától**, vagyis attól a kényszertől és csapdától, hogy magunk akarjunk igyekezettel, vallásos cselekedettel, hagyománnyal vagy bármi más emberi teljesítménnyel megfelelni az ő igazságának.

Az apostol azt mondja ezzel, hogy ha valaki úgy gondolja, hogy elérhető emberi eszközökkel a megigazulás, az üdvösség, vagyis az, hogy Isten alkalmasnak nyilvánít a mennybe való belépésre, akkor ez azt jelentené, hogy az Úr Jézus teljesen

feleslegesen és hiába halt meg a kereszten, s hogy a megváltásra nem volt szükség, mert az Nélküle is elérhető. Azonban ez nem így van. *Az pedig nyilvánvaló, hogy törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, mert „az igaz ember hitből fog élni”.* Sőt, a törvény azt a tényt láttatja meg az emberrel, hogy ezen az úton nem az áhított célba, hanem változatlanul a kárhozatban marad és oda tart az élete.

És itt jön az a hatalmas DE, amivel az apostol folytatja: *Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ” –, azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a népeké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.* Ez azt jelenti, hogy a megváltás már megtörtént, a golgotai kereszten áldássá lett az átok. Mégpedig azért, mert *Ő átokká lett értünk.* (A 2K 5,21-ben Pál apostol hasonlóan mondja ugyanezt az igazságot. Mert *azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk,* hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.)

Kedves Testvéreim, érzékeljük ezeknek a szavaknak a súlyosságát? Nem is csak átkozottá, hanem átokká, nem is csak bűnössé, hanem bűnné tette őt az Atya értünk. Istennek a bűn miatti haragja, teljes súlyával, így került ítéletként az Úr Jézusra. Ez az Ő szenvedésének az igazi mélysége és utánozhatatlansága (*ezért nem lehet pl. Jézust játszani, az Ő szenvedését imitálni, mert ezt az átokká, bűnné levést ember nem tudja átélni*). Mindez azért történt, hogy valóban *Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a népeké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.* Igen, mert mi is, akik a galatákhoz hasonlóan nem a választott népből származunk, így lehetünk, hit által az Úr Jézus Krisztusért Ábrahám áldásának részeseivé. Ez azt jelenti, hogy az énekszöveghez: *„Nem éltem még a föld színén, te értem megszülettl...”* (329,2) hozzátehetjük, hogy a hívők kiválasztottak Őbenne már Ábrahám óta, az Ábrahámnak adott áldásért.

Adja az Úr Jézus Krisztus, hogy tudjunk bűnbánattal letenni, elhagyni minden megfelelni akarást, fogcsikorgatva erőlködést, és engedjük, hogy megragadjon minket az Ő kegyelme. Amely képes újjászülni, átformálni, hitre vezetni. Hadd tudjuk hit által ki-ki a maga személyes életében elfogadni a megváltás csodáját és hinni Jézusban, mint Megváltónkban, aki átokká lett értünk, hogy Isten áldása a miénk lehessen. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy megláttattad velünk, hogy nem lehet balga módon félszívvel hinni, félszívvel meg a törvény cselekedeteiben bízni. Pedig sokszor ezt tesszük. Kérünk, bocsásd meg minden olyan akarásunkat, próbálkozásunkat, amellyel magunk akartuk/akarjuk elérni, megszerezni, kiérdemelni azt, ami csak ingyen kegyelemből lehet a miénk.

Köszönjük, hogy Te már mindent elvégeztél, már rég megváltottál minket. Köszönjük a Golgotát, hogy áldássá lett ott az átok, mert azt magadra vetted, a kínhalált értünk elhordoztad, ezért a Te tisztaságodat, büntelenségedet a mennyei

Atya nekünk tulajdonítja, így Általad igazzá lehetünk! Add ezt a csodát felfogni, elfogadni, segíts élni ezzel az áldással és áldássá lenni.

Kérünk Urunk, áldott orvosként ápd, gyógyítsd a betegeket, vigasztald a gyászolókat, enyhítsd a fájdalmat, légy kegyelmes a szenvedőkhöz. Kicsiket, nagyokat Rád bízunk, szeretteinket, gyülekezetünket, hívó és majd hitre jutó népedet egyaránt. Találd meg az elveszetteket, ragyogjon fel az evangélium jó híre a csüggedők életében, ragyogjon ránk orcád világossága. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 230. dicséret – *Áll a Krisztus szent keresztje...*